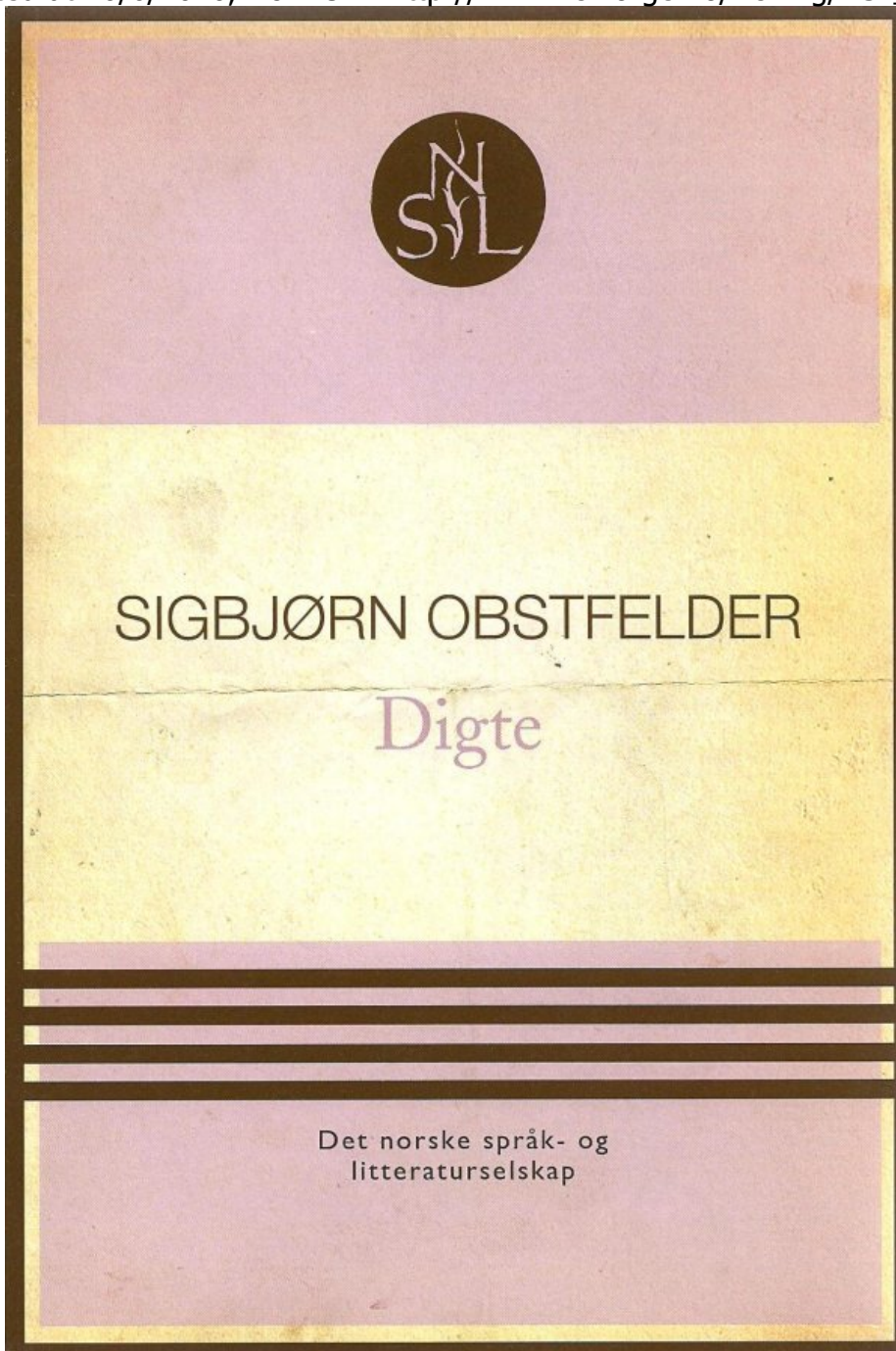

Det norske språk- og litteraturselskap 2010.
Sigbjørn Obstfelder: *Digte*.
Utgave ved Hilde Bøe.
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Digte

Sigbjørn Obstfelder

1893

[Venner](#)

[Eva](#)

[Orkan](#)

[Jeg ser](#)

[Navnløs](#)

[Ene](#)

[Julaften](#)

[Al skabningen sukker](#)

[Brudens blege ansigt](#)

[Vaar](#)

[Elskovshvisken](#)

[Fantasi](#)

[Drikkevise](#)

[Kval](#)

[Kan speilet tale](#)

[Genre](#)

[Piger 1–4](#)

[Melodier](#)

[Nocturne](#)

[Barcarole](#)

[Berceuse](#)

[Der blinker ei stjerner](#)

[Sommer](#)

[Regn](#)

[Nu vaagner alle smaa vover](#)

[Hun stod paa bryggen](#)

[Helga](#)

[Han saar](#)

[Har gaat og higet](#)

[Skovviser 1–3](#)

[1](#)

[2](#)

[3. Pampassange](#)

Venner

Bare en liden vise om du og jeg,
eller om dagene, som gik dengang,
nætterne, —
værelset med det kjæle tusmørke,
lampen, — den indiske buddha, —
Jacobsens byste i solhjørnet,
Wagnerportrætet!

Vi sad sammen i røgskyer,
vi drømte sammen om livet.
Den rigere sjæl, som fremtiden fængslede,
 havde jeg,
det gladere hjerte, den varmere puls
 havde du.

Du kom til at skjønne,
hvordan jeg var, ja, hvordan jeg var,
ikke mit blod kunde bruse,
men min sjæls blade,
aa, min sjæls blade, de kunde visne.

Saa sad vi sammen i drømskyer
og sligt stort, fagert syn, —
syn,
livsundren!

Livet!
En i uendelige baner sig slyngende stråle,
gjennem alle væsner, gennem alle kloder,
en uendelig, — tonende —, ildspiral, —
som vi ikke kan se begyndelsen paa,
og ikke enden paa,
og aand risler i,
og sole drypper af,
— sole i lyshav, sole i tankehav, —
en uendelig, — tonende —, ildspiral,
ude fra det kolde, ude fra det tomme,
ind mod det varmere,
ind mod det varmeste,
ind mod Gud —
Lyset!

Sfærer svinger, bølger bæver,

var den anden, —
livceller svæver,
synker mod mørke, hæver sig mod lys,
livceller svæver,
hæver sig,
synker.

Ja, nætterne var lange og lyse.
Der var saameget at tale om,
der var saameget vakkert til —
solglød, vi længedes mod,
kvinder, vi vilde ofre vort blod.
Nætterne var saa lange og lyse!

Men hav og tid skilte os,
og Vestens nætter er mørke.
Mangengang, naar jeg vaager og mindes,
er det, som det rører sig i det golde hotelrum:
Ansigtlinjer flakker i solhjørnet,
Jacobsens,
Buddha dukker frem af mørket

Tror *du*,
tror *du*, at venner mødes paa nye kloder?

Eva

Blygraat er havet, blygraa himlen,
blygraa er dine øine, Eva.
Længe har du siddet taus,
knuget mine hænder.

— Dine øine —
blaa, da solen lo og havet sang!
Du er som selve naturen, Eva.

Dine læber, som hviler paa min pande,
er saa kolde.

Dine hænder, som hviler i mine,
er saa kolde.

Dit bryst aander saa tungt,
— jordens aande mod min sjæl!

Ja, du er som jorden.
Naar soldis paa soldis svømmer,
er der over dit øie soldis, —
naar taage favner taage,
er dit øie mørkt og vaadt.

Nei. Jeg skal ikke tale mere.
Tause vil vi sidde og lytte
til havets lange, sugende suk,
stirre mod taagernes angstfulde nat.

Eva! . . .

Orkan

Blæst, storm, orkan!
Nøgen vil jeg bade mig i din susen!
Hei! Se mine hvide arme!
Mit haar flyver, hei!
Leg med mit haar, orkan!

Blæs!
Fold ud min sjæls brede vinger!
Min sjæl favner verden!
Uranos skjælver derinde!

Orkan! Orkan!
Jeg er nøgen!
Som du har jeg kastet mig i jordens vaiende græs!
Mine arme jubler mod rummet!
Verdensrummet!

Hei!

Kom!

Lad os lege!

Styrte os i havet!

Kom, hvirvlende blade!

Kom, ravne, haier, sjøer!

Kom, rasende skyer!

Vi danser, vi danser!

Jeg og I!

Jeg ser

Jeg ser paa den hvide himmel,
jeg ser paa de graablaa skyer,
jeg ser paa den blodige sol.

Dette er altsaa verden.

Dette er altsaa klodernes hjem.

En regndraabe!

Jeg ser paa de høie huse,
jeg ser paa de tusende vinduer,
jeg ser paa det fjerne kirketaarn.

Dette er altsaa jorden.

Dette er altsaa menneskenes hjem.

De graablaa skyer samler sig. Solen blev borte.

Jeg ser paa de velklædte herrer,
jeg ser paa de smilende damer,
jeg ser paa de ludende heste.

Hvor de graablaa skyer blir tunge.

Jeg ser, jeg ser

Jeg er vist kommet paa en feil klode!

Her er saa underligt

Navnløs

Mørkets taage sænker sig over træer, over plæner,
bladene har ingen farver, græsset har intet grønt.

Lygternes blus er mørkets gule pupiller —
gule pupiller, som vider sig ud saa sælsomt.

Ingen er der, som ler eller sukker i parkens gange.

Jeg hoster. Min hosten lyder som spøgelseharken.

Jeg gaar. Mine skridt er som spøgelseskriddt.

Men i parkens mørkeste gang, hvor lygter ei brænder,
sidder skjult mellem træer paa en ensom bænk en skjøge.

Der er slør for de blege kinder, sort slør —
bag det sorte slør er der øine, som sælsomt glimter.

Og jeg gribes af en vemodig, natlig glæde,
ved at møde i mørket, i den døde nat, et menneske.

Jeg sætter mig ned stille, drar sløret tilside taust,
nærmer mine øine til hendes, min sjæl til hendes.

Lydløst daler nogle blade.

Varsomt lægger jeg øret til hendes hjerte . . .

Og brister i graat, graater i hendes kolde hansker,
graater og graater, og ved ikke, hvorfor jeg graater.

Hun støder mig ikke bort.

Hun tørrer mine øine nænsomt.

Og jeg griber hendes hænder i angstfuldt tungsind
og ber hende gjemme mig, gjemme mig, gjemme mig.

Mørkets taage sænker sig over træer, over sjæle.

Løvet har ingen farver, græsset intet grønt.

Men i taagen daler lydløst sorte blade,
og i mørket sidder skjult paa en ensom bænk en navnløs,
og gjemmer ved det hede bryst en sygs ansigt,
og gjemmer i de myge hænder en ræds øine,
og ingen uden Gud hører hans saare hulken,
og ingen uden Gud hører hendes trøstende hvisken.

Ene

Jeg havde ild nok, da jeg var ung,

— ild nok, —

et blaatoppet luehav,

ideer, ideer,

gjæring og fødsel,

brusen og smelten!

Da jeg var ung!

— Noget, som tabtes,

noget, som ei fandtes,

haab, som brast,

ild, som sluktes . . .

Der arbejder sig frem her inat
hos en forpint mand,
i en jaget sjæl,
ord.

Ord . . .

Mit liv er ord.
(Og *det* er skade.)
Visne ord.
Stivnede hjerteslag.

Hjerteslag!

Gud!

Du, som er jeget i livsfylden!

Gud,

du, som skaber!

— smerter,

kimer,

du —

hvem jeg tænker mig lig os,

men dit ansigt klart,

din pande lys —

du —

hvis menneskenavn

ensomheden

atter og atter

om mig hvisker,

vifter og hvisker,

med ukjendte stemmer nynner,

— dette forpinte menneske,

som blot, blot, blot

har ord —

husker *du* det da?

— — — — —

Nu brænder lyset ned i stagen,

nu vandrer mørkets aander

paa spidse tær

ind i mit rum.

Lysner der linjer

der borte i krogen?

Var det mørket, som hvisked

om kvindelinjer,

hvide og runde?

Hulker der hjerter

der borte i krogen?

Er det aander, som sukker?

om død, og om nat?

Hjerteslag . . . :

Den,

hvem dødsdronningen

har udkaaret,

den,

hvem dødsdronningen

elsker,

han

er ene.

Den,

hvem dødsdronningen,

naar paa jord

er nat,

men det i himlens lydfyldte hvælving

er dag,

er blændende, himmelsk dag,

den,

hvem dødsdronningen

har da betegnet,

dødsdronningen, dødsdronningen,

han

er ved jorddag ene.

Julaften

Julaften!

Julaften med julelys i vinduerne,

bugnende juletrær i storstuerne,

julesang ud gennem dørsprækkerne!

Jeg vanked alene i gaderne

og lytted til barnesangene.

Jeg satte mig ned paa trapperne

og tænkte paa min døde mor.

*

Og jeg gik ud paa markerne —
ud — blandt stjernerne.
Min skygge gled hen over skyggerne
af dødningsarmede træer.

Jeg fandt et lig mellem sneglimtene,
snejulelysene,
et lig, som endnu bævrede,
en stakkels frostdød spurv.

*

Og jeg gik hjem til mit tagkammer
og satte lyset i min flaske.

Jeg satte lyset i min flaske
og la bibelen paa min kiste.

Jeg knæled ned ved min kiste
og blæste støvet af min bibel.

Jeg folded hænder over min bibel
og graat.

[Al skabningen sukker](#)

(1890.)

Al skabningen sukker.

Bævende spørger det.
Bølgende hvisker det.

Fuglene klynger sig sammen,
læser hinandens øine.

Og vesterfra
ror vinden saa tungt,
og østerfra
banker søens pulse.

Skabningen lider.

Blomsterne ved furuens fod

skjønner det ikke.

Bække og elve

iler — hvorhen?

Mand mødes med mand:

Hvem er du?

Kvinder føder

og dør.

*

Hvor veiene mødes,
staar det hvide kors
med slør over
af «blodsdraaber».

Der ligger en kvinde paa knæ.

— Hvide kors!

Hvad er det at elske?

Jeg har spurgt sankthansblomstens støvveie,
da solen randt.

Jeg har spurgt tjernets vover.

Jeg har siddet under gjøgens træ
ved midnat.

Den sang om vemod og fløi.

Og jeg kom dybt ind i en stor skov
til en gammel, gammel bramin.

Han var saa vis.

Hans skjæg var saa hvidt.

— «Kjærlighed — den kjender ingen.

Længsel — den kjender alle.»

Min fod er saar.

Mit øie er træt.

Hvide kors,
hvorfor græder du blod?
Er elskov død?

*

Da drypped der frugtstøv fra blodsdraabeklyngen,
da blomstred det frem fra blomstermunde,
da mumled det kjælent fra skjulte kilder,
da risled det og skummed det i bække og elve,
da dryssed det og kyssed det og fossed det og blussed det:

«Indtil nu, indtil nu, indtil nu.»

Og vesterfra
kommer stormens susende vingeslag,
og østerfra
kommer havets brusende aandedrag,
i straaleglød!

— Al skabningen jubler!

Thi jorden er svanger!
og kjærligheden, den kommer,
kommer
med sommer,
med straaleglød,
kommer med smerte,
med verdensfryd!

Brudens blege ansigt

(1890.)

Brudens blege ansigt
ser jeg foran flokken —
kirkens dør staar aaben,
salmens toner bruser.

Klædt i hvide klæder,

bleg som selve døden

gaar hun ind til livet,

fryden,

graaden.

Salmens toner svinder,

kirkens dør blev lukket,

vognen rulled bort.

Men vi som blev igjen,

som ikke kjendte hende,

men saa, hvor hun var angst,

vi vil stanse og be en bøn:

Hadets dæmoner, mørke skjæbne,

spar hende!

Lyttende engle, arnens feer,

var hende!

Trampende love, glædens bødler

glem hende!

Lønlige elskov, lune solskin,

gjem hende!

Brødre og søstre!

Se, solen daler!

Lad flagre over bruden blomster

og sange om livets bryllupsnat,

mens solen segner.

Kom! Ved hendes vindu vi danser,

binder kranser,

holder leven,

vadmelsvæven,

knytter paa

lykkestraa,

ler, —

ber.

Vaar gaar, vaar dør,
sne drysset over liljers lig,
liv smiler, liv iler
død imøde.

Myrten om hendes haar maa jo blegne,
rosen paa hendes bryst maa jo dø,
øiets glød maa jo blegne,
blodets ild maa jo dø.

Vaar gaar, vaar dør,
sne drysset over liljers lig,
liv smiler, liv iler
død imøde.

Ja, alt paa jorden maa blegne,
hver blussende drøm dø,
men blussende liv skal spire
af din brudenats frydsvangre ve!

Vaar

(Fra mine teknikerdage, 1890.)

Faen i støbejernssøilerne!
Faen i støbejernssøilerne!
Sss . . for en himmelsk slaphed,
sa..lig slap..hed!
Rødt i det grønne, grønt i det røde,
grønt i det grønne!
Vederlagskræfterne?
Faen i vederlagskræfterne!
Faen i vederlagskræfterne!
Det kvindfolk, som gaar derborte,
har hun sorg?
Hun skal klæ sig i blaat, blaaveisblaat,

Valsekiplagerne?

Faen i valsekiplagerne!

Faen i valsekiplagerne!

Varme og . . . berberisser og . . . parasoller og . . .

og sommerfugler og . . .

og og og sølv i luften og sølv paa sjøen . .

Opvarter! Vin!

Huller paa hoserne?

Faen i huller paa hoserne!

Faen i huller paa hoserne!

Jeg har sol, jeg har skygge!

— hele verden!

Skulde bare havt . . en liden rødklædt

. . blond kjærest . . .

[Elskovshvisken](#)

(Marts 1890.)

«**J**eg skulde saa gjerne, min terne,

min sødeste, rødeste terne!

Men nei, — ja nei — —»

«O jo, o jo!

Jeg skulde saa gjerne, min stjerne,

dig holde om halsen,

dig varme ved barmen,

dig bysse og kysse,

det skulde din terne saa gjerne!

Stryge dit kind,

læge dit sind,

med navne saa milde og ømme,

dig nynne saa stille i drømme,

det skulde saa gjerne din terne!

««Stryge dit kind,

læge dit sind» — —

O nei — — ja nei!»

«Er du ræd mig?

Er du bange

at bli fange

i sange

og lange

kys?»

«Jeg er ræd for at synde —»

«— at synde?»

«— din hvide ynde

og nattens ro,

dit sorte øie,

din barm, den høie,

mit blod.»

«Saa synd!

Saa *ta* mig!

Min hvide ynde den skjænker jeg dig!

Mit runde legem jeg lænker til dig!

Mit sorte øie skal vinde dig!

Mit bløde haar skal binde dig!

Kyssene ilder dig op!

Barmene tænder din krop!

Men gaa ei *fra* mig!»

«Dit øie, det drar,

det drar, —

og som dine læber vugger,

saa vugger mit blod.

Ta mig, ta mig, vugger dine læber,

vugger mit blod.

de er hvide — de smiler —
dine hviskende, tiskende tænder! —
Si maa jeg, maa jeg?

Min pande brænder.

Og dine blikke!
dine rasende søde blikke —
Nei! — jeg vil ikke! — vil ikke!
— dine dragende, sugende ord!

. . . Si maa jeg, maa jeg?
— dette hvide herinde, —
dette svalende linde,
dette myge, som er kvinde,
under livets for.

Si maa jeg, maa jeg, du?
— dette myge . .
dette hvide.
En liden strime bare.
En liden blinkende strime bare.
Du er saa taus.
Dine læber bæver.»

Fantasi

(Decbr. 1890, Milwaukee.)

To svanhvide skuldre!

Min celle, løft dine vægge!
Krans dit tag!
Dæk dit gulv!
Hynderne rødmer, mens blussene blegner.
Violinerne tier.
Kvinderne segner.
Det knitrer i knipling og sitrer i silke!

Duftende florslør i dronningehænder!

Glimtende fødder!

Slangemyge lænder!

Lamperne sluktes,

diamanterne brænder! . .

Tzjiolitzka!

Skjælver dine vrister?

Du er sletikke stø i dansen.

Du misted dit slør.

Ser du ham, Tzjiolitzka?

Han sover, Tzjiolitzka!

Kys ham!

Tzjiolitzka!

Skjælver dine bryster?

Der er sorg paa din hvide pande.

Dit haar falder ned.

Du er hed, Tzjiolitzka!

Synd, Tzjiolitzka!

Kys ham!

Tzjiolitzka!

Skjælver dine livbaand?

Dit øie er sort under diademet.

Hvor er din kjortel?

Du elsker, Tzjiolitzka!

Det er nat, Tzjiolitzka!

Kys ham!

Drikkevis

(1890.)

Brændevin! Skaal!

Klink, saa det høres i himlen!

Klink, saa de hører, vi morer os!

Vi er helvedes stolte sønner!
Alt, som hvisler og kribler,
kribler og kitler og stikker og klorer,
det skaaler vi for . . . Hys!

Hys!

Der var noget indi mig selv, som klatred.
Der var en stor tjørnehæk indi mig selv,
som lukked for en sovende jomfru.
Hvem klatrer i min tjørnehæk?
Hvem plukker mine roser?

Hys!

Det spiller.
Der drar et spillende tog rundt hækken.
Med fakler.

Er der damer?
Damer med slæb er der.
Blaa guirlander af damer.

Slæb?

De er jo spildrende nakne!

Legemer. Kjælne.
Ha, se den blonde i bækken.
Foden. Knæet . . .
Er det du, som stjæler min jomfrus roser?
Ud! Ud med dig, tæve!
Saah!

Nu er der ro i min have.
Nu er der blot en.
En, som sover. Som jeg ikke tør vække.
En, som venter. Som jeg ikke tør se.
For hun er ren.

Hendes hud, den er bygget af æbleblomstens blade,
hendes blod er brygget af vaarnatvinens skum.

Hendes nerver er spundne af lys, af toner,
hendes muskler er tvundne af roseknoppers marv.

Hendes legem er sigtet af den store Satan,
hendes sjæl er digtet af Gud selv.

Brændevin! Skaal!

Kval

Hvad er det, I vil mig, fordømte roser?

Fordømte maane, fordømte træer!

Kvindesmil paa alle kanter!

Kvindehvisken, kvindehænder!

Jeg har flakket i lyng og myrer, —
jeg — en gud?

Mit hjerte bløder, — vrider sig, krymper sig.

Hun snor sine hofter i myge tepper, —
hun — en skjøge!

Jeg har grædt i den vaade jord, —
jeg — en gud?

Hun er saa fager — hvid, blød, hed, —
den hvide nakke i den hvide pude,
det brune haar svulmende, bølgende —
Hvorfor skjælver I, liljer?

Hun smøg sine hænder om min hals —
Død og helvede, hvorfor staar I og dirrer?

. . Kval, — snigende kval, —
giftig, tærende kval!

. . Der sidder paa en grav i maaneskinnet
paa kirkegaarden mellem døde
med en lang, skjælvende slagskygge
en frysende mand.

Stjerner.

derude, hvor I gaar,
er der dér fred?
Renhed?

I gaar saa stille.
Det er som Gud, der aander,
stjernerne hans tanker.

. . . Stjernerne hans tanker . . .

Hvide fingre, runde barme, glødende pupiller,
— — men ingen aand!

Millioner pragtfulde blomster har marken,
millioner straalende sommerfugle,
glimrer og dør, svinder.
En kvindes hvidhed gulner.

Som blodrøde blomster uden duft
er sansernes drømme uden aand.
Som stjerner er blikke fra aand til aand,
som sole er smil fra sjæl til sjæl,
som verdensvarmen er favntaget
mellem adelig mand og adelig kvinde!

. . . Maanen er borte.

Ogsaa stjernerne er sluknet.
Roserne og liljerne sover.
Se, daggryets kyske skjær kysser,
kysser kirkespiret.

Daggry!
Gi's der paa jorden blandt kvinder én
kysk?

Kan speilet tale

Kan speilet tale?

Speilet kan tale!

Speilet skal se paa dig hver morgen,
forskende,
se paa dig med det dybe, kloge øie,
— dit eget!
hilse dig med det varme, det mørkeblaa øie:
Er du ren?
Er du tro?

Genre

De sover.

Begge sover.

Den lille deilige i vuggen.

Den *store* deilige i sengen.

Og natlampen brænder.

Paa oblaten flyder

den lille tande

omkring uskyldigt

i den gule olje.

Rullegardinet skudt tilbage.

En gaslygt udenfor.

Det er alt.

Hvor den flimrer vemodig!

Teppet er gledet ned.

Gaslygten strækker hals og glor paa min kones skulder.

Jeg skal dække over dig, min sovende hustru!

Og jeg skal trække rullegardinet ned.

Gaslygten faar ikke se

det hvide, som jeg eier!

Jeg vil trykke to kys paa dine smilehuller,

— som smiler i søvne, —

og paa dine fingre,

og paa trolovelsesringen,

og paa sølvkorset om halsen.

Jeg vil liste mig stiltfærdig op til dig,
og bli varm hos dig.
Og glemme,
at vi sommetider ikke er, som vi burde være,
mod hinanden.

Piger

(1890.)

1

Skoven staar og mumler.

Hvorfor mumler den?

Elven gaar og nynner.

Hvorfor nynner den?

Papa sover.

Mama læser.

Jeg tror, jeg vil ud og ro, jeg

. . Fjorden er saa vakker!

Hvorfor længes jeg?

Røg! — indunder odden —

Det er dampskibet!

Nestun, Aarvig,

Berle, Tangen.

Jeg tror heller, jeg vil ind og spille.

. . Svært saa mange drømme.

Hvorfra kommer de?

Vugges de fra skoven

hid til Tøsseper?

Tosse-peter.

Tosse-peter.

Nei, dette blir nok ingen «Elverdans», san!

Gud, hvor det er deilig!

Ingen kan da leve

uden toner, lel?

En og . . to og . .

en og . . to og . .

Gad vidst, om der er alfer til, jeg.

. . Dette er jo venstre.

Det skal *være* her.

Er det det, som banker?

Eller uret mon?

En og to og

en og to og —

Jeg tror sandelig ikke, jeg har noget hjerte, jeg.

. . Skoven staar og tier.

Hvorfor tier den?

— Aa, her er saa ensomt

her paa Furulund!

Fangen . . fuglen . .

ensom . . sidder . .

Jeg holder det ikke ud!

2

Gud, hvor vinden er frisk!

Gud, saa sjørerne skvætter!

Gud, som Kathinka var bisk!

Gud, nei se, hvor det letter!

Brus, brus, min baad!

Sus, sus, du viftende vind!

Indimellem skjærene bauter jeg dig ind —

brus, brus, min baad!

3

Munden kysser jeg,
kinden klapper jeg,
men øinene, øinene —
hader jeg!

Haaret graater jeg i.
Armene sover jeg i.
Men øinene, øinene —
stikker jeg ud!

Hagen kniber jeg!
Næsen bider jeg!
Men øinene, øinene! —
knæler jeg for.

4

Mod vil jeg ha hos *min* gut!
Men for mig skal han falde.
Min gut skal knuse alle.
Men jeg vil knuse ham!

Trods vil jeg ha hos *min* gut!
Men mig skal han lyde!
Blandt mænd kan han byde —
men knæle skal han for mig!

Barsk vil jeg bli mod *min* gut!
Kjæle faar han ikke!
— med søde ord bestikke
sin dronning!

Stolt vil jeg bli mod *min* gut!
Dyr er denne kvinde!
Med daad maa han vinde
sin dronning!

adel gi ham!

med hjerteblood vi' ham

til min konning!

Alt vilde jeg gi ham, *min* gut, —
kroppen og selvet, —
ja dø i helved
for min konning!

Melodier

[Nocturne](#)

Møllens vinger stanser sin susen,
aaen speiler nattens øie,
blomsternes læber ydmygt beder,
trærnes kroner hvisker, hvisker.

Presterne tænder de blege kjerter,
nonnerne nynner de fromme bønner,
børnene folder de spinkle hænder,
svanerne skjuler sit næb under vingen.

Snart skal de sove, alle de trætte,
hvile hodet mygt paa puden,
glemme de graa, sørgmodige tanker,
slumre, sove, drømme, sove.

Ude i blaaet svæver en kvinde,
Herrens moder, Maria, Maria,
lukker sjælenes øine kjærlig,
træder jordvuggens gjænger varlig.

[Barcarole](#)

Skjulende skygge,

sænk dig!

mens baaden taust

glider.

Verden er søen —

stille.

Alene hun

aander.

Stille, I bølger!

Stille!

Alene hun

aande!

Alene du,

Elvi,

og stjerner, hav,

kysse, —

alene vi,

Elvi,

i denne blaa

hvælving!

Her vil jeg ligge —

længe.

Mens baaden taust

glider.

Her, i din dybe

haar-elv.

Og kind imod kind.

Gjem mig!

Her vil jeg sove —

længe.

glider.

Alene du,
Elvi,
og stjerner, hav,
kysse,

alene I
vaage!
at ei min sjæl
saares.

Berceuse

Drys, blommeblomst,
dine bløde blade
over pandens hvælving,
at hun hviler kjølig!

Drys, drys
dine bløde blade!

Bys, vaarmorgen,
du skal dæmpet bysse
ind i barmens bølge
en saa fredfuld skvulpen!

Bys, bys,
du skal bysse dæmpet.

Hys, fossesus!
der er alfer hos os.
Ind i ørets musling
lad en vise risle!

Hys, hys!
Der er alfer hos os.

hendes øienskjærme,
hendes næsevinger,
at i duft hun vaagne!

Kys, kys
hendes øienskjærme!

Der blinker ei stjerner

Der blinker *ei* stjerner i skove.

Der gives ei alfer, som sove
i roseseng.

Der drysser ei guld over bølge.
Der glider ei fruer, som dølge
den hvide blu.

Der ligger ei lyttende huldre,
der glimter ei dugvaade skuldre
i moseseng.

Der *stiger* ei hviskende drømme,
og elskende engle ei svømme
paa himlens hav!

Sommer!

Væv mig en kaabe, som rødmer,
spind den af taage, knyt den af straalere,
dyp den i nellikeblod!

Væv mig en kjole, som skjælver —
aspebladvævet, dugperleknappet,
heftet med spindelvævtraad!

Sy mig et belte, som funkler —
lokkende lygtmænd, hoppende ildblus
funkte paa himmelblaa grund!

smilende spænder, sommerfuglvinger,
— legende kolibrisko!

Regn

(Impromptu.)

En er en, og to er to —

vi hopper i vand,

vi triller i sand.

Zik zak,

vi drypper paa tag,

tik tak,

det regner idag.

Regn, regn, regn, regn,

øsende regn,

pøsende regn,

regn, regn, regn, regn,

deilig og vaadt

deilig og raat!

En er en, og to er to —

vi hopper i vand,

vi triller i sand.

Zik zak,

vi drypper paa tag,

tik tak,

det regner idag.

Nu vaagner alle smaa vover!

Nu vaagner alle smaa vover

og seiler i gammen mod landet.

«Nu kan vi dig hilse fra Golfstrømmen,

at vaaren er kommen i vandet».

Og alle de glade smaa straalere,
de skinner og skinner og brænder,
og alle de glade smaa straalere
er vaarens arbeidende hænder.

Nu vaagner alle smaa piger
og kaster den dumme muffen
og kaster de dumme hanskerne
og laaser dem ned i skuffen.

Og alle de hvide smaa fingre,
de leger ei mere med vanter,
og alle de hvide smaa fingre,
de leger med dugdianter!

Nu vaagner alle smaa piger.
De tænker ei mere paa baller.
Nu drømmer de hele prækenen
om friske lillekonvaller.

Og alle de spæde smaa fødder,
de danser ei mere paa tilje,
og alle de spæde smaa fødder,
de danser paa roser og lilje!

Nu vaagner alle smaa barme
og vender sin knop imod solen
og vorder saa underlig skjælvendes,
saa blegrød og hed under kjolen.

Og alle de ædle smaa fruer,
de aabner sin rude saa vide,
og alle de ædle smaa fruer,
de længes i lunden at ride.

Nu vaagner alle smaa visere,
nu vaagner alle smaa toner,
nu vaagner alle smaa digtere
og ønsker, de havde smaa koner.

Men den, som sidder i celle,

han kan ei paa elskov tænke,
men den, som sidder i celle,
han stirrer taus paa sin lænke.

Hun stod paa bryggen

Hun stod paa bryggen
i solskjærmskyggen,
viftende hvidt
mod mig.

Hun havde ilet!
Hun havde stilet
skiftende skridt
mod mig.

Og derfor sødmen
ved halsens rødmen
strøg sig saa blidt
mod mig.

Og derfor navnet
ved nye havne
smøg sig saa tidt
mod mig.

Helga

Helga!
Hun har saa'ne lyse øine.
Klædt
er hun i sort.
Blikket straalder tusende løgne . . .
Let — saa let . . .
Nu valsed hun bort.

Hun har saa'ne mørke øine!

Kan hun fanges?

Jeg tror, hun er glad,
— ikke træt, ikke syg, —
jeg tror, hun kan kvidre og juble.

Jeg tror, hun er varm,
varm for det vakre,
jeg tror, hendes arm
er svært tryg.

Nu er hun færdig,
— rød og hed!
Nu stryger hun haaret tilbage.
Var dansen deilig?
Var hjertet med?

Hun er endnu alene.
— Aa, det duggede blik!
. . Som en sjæl, der skuer
regnbuer
mellem menneskenes ord,
mellem smilenes luer.

Han saar

Og dagen den gaar med latter og sang,
og døden han saar i natten saa lang.
Døden han saar.

Han gaar og saar,
saar og saar —
rædde roser, blege tulipaner,
sorte violer og syge hyazinther,
mimoser.

Han gaar og saar,
saar og saar —

blege smil, bange taarer,
sorte kvaler og syge længsler,
tvil.

Dagen den gaar med latter og sang.
Døden han saar i natten saa lang.
Døden han saar.

Har gaat og higet

Har gaat og higet mod varme øine,
hvori livsens glød funkler,
mens kastanjelokker dunkler
solhud.

Har gaat og higet mod kys, mod favntag!
hvori livsens glød brænder
og de sorte øine tænder
solild!

— Inat kom min brud mig imøde.
Hendes livsens glød var slukket,
hendes favn, hendes mund lukket,
ligbleg.

Skovviser

1

I de blaa anemoners maaned,
da skal du række mig din haand,
dit bryst, din mund.

Da vil jeg føle dit legemes aande
i vaargræsset,
dit legemes livsalige, varme aande

Og jeg vil begrave din deilige barm
i søde, blaa anemoner,
og jeg vil blæse dem bort for dig igjen,
jeg og zephyr.

Og vi gaar i den lyse forunderlige skov —
da er det sommer!

Og vi plukker de svulmende blaabær,
og vi farver vore tænder blaa,
og vore tunger blaa

Hva?

Og jeg plukker vældige rognbærklaser,
— de hænger som blus i skovmørket, —
og jeg træder et perlebaand af rognbærrubiner
til dig, min skovviv!

Og under de majestætiske furuer
staar de tendre linnæa og drømmer,
dem damerne elsker.

Og jeg fletter dig en duftende talisman.
Den skal nok skytte dig mod spøgelse.

En grøn moskaabe laver jeg dig,
— for det er koldt i skoven om kvelden.
Og naar du faar den prægtige kaabe,
kommer du til at kysse mig vistnok.

Og naar det blir skumring blandt buskene,
du min skovviv,
da vil du række mig dit bryst, din mund,
din haand.

Da vil dit legemes hede aande
blande sig med skovens kjølende aande
— og med min aande,
hva?

Og mens du sover i min favn, du kjære,
vil jeg synge elvenes sange,
og hviske trækronernes hvisken,
og nynne skovstjernernes elskov
ind i dit øre.

Natten, som synker i skov,
maanens runer paa sø,
sukke fra min husbands søvn
skal skjærme mig, mens jeg vaager.

Draaber af din skovvivs blod,
din vaagende vivs ve,
draaber af min barms blod
skal skjærme dig, mens du sover.

2

Du er min tzar.
Men jeg er din tzarina.

Du byder mig at brygge dig en læskedrik,
og jeg brygger dig en kostelig trylledrik,
— af rødder, som disse hænder har plukket,
af saft, som de har krystet af siv.
Jeg brygger dig en læskedrik.
Den giver dig manddoms styrke.
Den giver dig elskovs kraft.
Jeg brygger dig en trylledrik.
— Thi *dit* barn er *mit* barn.

Du er min tzar.
Du byder mig at hænge om dig din jagtkniv,
at spænde den fast om dig.
Jeg spænder den fast om dig
— og graater.
Thi naar solen daler,

og du er borte,
og jeg føler det skjælte under beltet,
— jeg sidder alene,
min tzar er borte,
og hans barn taler i mit skjød,
— da frygter jeg.

Ja.

Jeg kysser din blanke jagtkniv
og dugger den med taarer.
Jeg kysser med mine svage læber
eggen paa din skarpe jagtkniv.

Ja.

Jeg har viet din jagtkniv:

Forbandet af stjerner, af skyer, af skove,
forbandet mellem dyrs og menneskers hær
tzarina, som synder mod tzar!

Forbandet af diebarns læber,
forbandet af mødres fødselsskrig
tzar, som synder mod tzarina!

— Din jagtkniv har ridset mit hjertes lov.

Ja.

Du er mand.

Du er sterk.

Jeg er svag som den frysende fugl.

Naar tordenen ruller,
og stormene brøler om hevn, om had,
naar mørket sniger sig rundt vor hytte,
da maa du være hos mig.
Og jeg vil gjemme mine øine i din kappe,
og jeg vil værge dig mod døden med bønner.

Alene er jeg ræd at sove.

Jeg frygter denne susen derude.

Jeg skjælver for at leve.

Alene er jeg intet.

Men du er min tzar.

Ja.

Mit barn er *dit* barn.

3 Pampassange

Pampas!

I *dit* skjød ligger min wigwam, —
ligger den som en datter ved sin moders barm.

Det suser gennem dit haar.

Er det den store aand's susen, som glider fra
straa til straa, fra træ til træ? — den store aand's
vingeslag fra wigwam til wigwam?

Dine øine ser paa mig. Himmelens lys bader
sig i dem. Søerne er dine øine.

Fryd, sorg risler i dine aarer. Elvene er
dine aarer.

*

Jeg stod en morgen, da sol randt, paa din
høieste høi,
mange gange har skovene byttet blade siden,
jeg la min haand over mit øie — skarpt som falkens
dengang — og speided.

Og se! Hjerteslag banked i sølvflodens vande.

Og se! Fra det slyngende krat kom min bruds

Og se! Dine skove svared min rungende hilsen.

Og se! Dine skove svared min bruds elskov.

Ja. Dine skove har set mit haar graane!

*

Naar mørket svøber jorden ind,
naar stormene udsender skingrende jagthyl,
da ræddes kvindernes børn.

Da skjuler de sig.

Da kryber de sammen ved baalet, og taler ikke,
og ler ikke.

Da lider du vist,

du, gjennem hvem den evige aand, naar han svæver
gjennem verdenshallen, slæber sin kappes purpurflige.

Ja, da lider du vist,

du, der er jordens bryst, hvorfra sukke stiger frem
mod stjerner.

Lider ogsaa den evige!

*

Jeg la et perlesmykket bidsel paa «den fir-
føddede ørn.»

Jeg la en bæverskindssadel paa den ryg, der
ligner llanos.

Og jeg red hen over dine flader i daggry.

Thi der er visdom paa din pande i daggry:

Menneske, du er jordens gud!
Høie love har bygget din aand,
love, som svinger verdenshallens hvælv.
Med høie love skal du bygge din jord,
love, som skjærmer stammernes liv.

Forstod jeg, Pampas, din hvisken?

Se! Pilen dypper sit haar i floden.
Kvindehænder skal salve den sterkes haar.
Men i teltets inderste skal den sterke bøie knæ,
bade den fødendes fødder med taarer,
af sorg over stammernes kiv,
af længsel mod den evige visdom.

Forstod jeg, Pampas, din hvisken?

Jordens børn!

Ikke er I alene under lufthimlene, paa floderne
i wigwammerne:
Værer vise!
At I ikke saarer med nidblikke aandeøine,
at I ikke kvæler med kvindejammer aandepulsslag.

Store pampas!

I din favn har natten sovet,
i din favn har hun født sin datter, dagen!